

[Indenrigs- og boligministeren.]

jeg tør give det løfte, som jeg forleden dag gav i udvalget, og som jeg har gentaget her i salen: at nu skal Brønderslev-hospitalet i den form, hvori man er i færd med at vedtage det, sættes i gang.

Hvad jeg her har nævnt, er grunden til, at sagen ikke er blevet realiseret således som besluttet i 1947.

Jeg har lyst til at sige til det ærede medlem hr. Qvist Hansen, at hvis de bemærkninger, han gjorde om embedsmændene, ikke skulle opfattes som et angreb på embedsmændene, men som en ros til dem, så tror jeg ikke, jeg deler hans opfattelse af, hvad der er rosværdigt, og hvad der er urosværdigt. F. eks. bruger det ærede medlem den vending, at embedsmændene har arbejdet bag kulisserne. For mit sprogøre i hvert fald ligger deri, at arbejder nogen bag kulisserne, er der urosværdigt. I alt fald er det ikke det, vi almindeligvis anser for at fægte med åben pande, og derfor tror jeg, jeg har opfattet det nogenlunde rigtigt, når jeg siger, at det ærede medlem efter min mening ofrede sine skud på embedsmændene med urette. Det må være sådan i en parlamentarisk forsamling, at det er den parlamentariske minister, man angriber, og her har det ærede medlem jo både langet ud til mig og til det ærede medlem hr. Smørum.

Niels Kr. Nielsen: Når den højtærede indenrigs- og boligminister i sine bemærkninger om det ændringsforslag, jeg har stillet, erklærede, at man ved at optage et statslån til afholdelse af de udgifter, der er forbundet med disse love, gennemførte en udjævning af udgifterne, og henviste til, at det var det samme, der blev praktiseret ude i kommunerne, kan jeg give ham ret heri, men ved en sund økonomi, også i kommunerne, søger man såvidt muligt at oparbejde en kassebeholdning for derigennem at kunne afholde udgifter til opgaver, som tilsigter at gennemføre en forbedring, og kun i uforudsete tilfælde må man gå den anden vej og optage et lån. Jeg mener, at statens økonomi skal bygge på de samme principper, og selvom, som jeg nævnte, da jeg sidst havde ordet, de udgifter, som er forbundet med det foreliggende lovforslag, nok er store, så er de dog små i sammenligning med mange udgifter, vi ellers har.

Derfor kan jeg heller ikke se rettere end, at vi uden skade for lovforslaget kunne ophæve § 5, således som vi har stillet forslag om, og lade udgifterne afholde på de almindelige finanslove.

(Kort bemærkning).

Qvist Hansen: Den højtærede minister nævnte selv militærbyggeriet i Nordjylland; dette er netop en af grundene til, at befolkningen ikke har kunnet forstå, at der ikke er sket noget siden 1947. Når befolkningen kan se, at der er materialer til det militærbyggeri, der skal udføres, kan den ikke forstå, at der ikke også er blevet materialer til det nordjyske sindssygehospital. Hvad dernæst arbejdskraften angår, da har man aldrig nogensinde i Nørresundby og Sundby-Hvorup haft så mange arbejdsløse murere og murerarbejdsmænd, som man har haft i den tid, militærbyggeriet har stået på, fordi det væsentligst har været arbejdskraft helt nede fra Randers, der er blevet anvendt.

Den højtærede minister vil gerne dele æren med den foregående indenrigsminister. For min skyld må ministeren dele æren for udsættelsen med hvem som helst, det er mig ret ligegyldigt. Jeg vil imidlertid ikke håbe, det vil gå sådan med ret mange af de love, der bliver vedtaget her i rigsdagen, som det er gået med loven af 1947 om det nordjyske sindssygehospital, for så ser det galt ud med rigsdagens anseelse.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Da det om det ærede medlem må formodes, at han har store overtalelsesevner, selvom det altså ikke altid lykkes ham at overtale sig selv i lønkammeret, forekommer det mig underligt, at den nordjyske befolkning ikke kan overtales til at indse, at når man har en så kraftig opgave som militærbyggeriet i Nordjylland, kan det være vanskeligt samtidig at få kræfter tilovers til bygning af et hospital; men nu er altså vejen banet. Når vi diskuterer spørgsmålet om, hvem der skal dele æren, vil jeg om dette problem blot gøre den afsluttende bemærkning, at med æren forekommer det mig at ligge sådan, at alle partier, der har bidraget til den beslutning, vi nu er nået til, deler æren for den rigtige afgørelse med hensyn til sindssygevesenets fremtid.